

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/77/2021
Identifikačné číslo spisu:	5620010078
Dátum vydania rozhodnutia:	11.07.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:5620010078.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Dany Wänkeovej v trestnej veci obvineného P. T. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona a iné, o dovolaní obvineného P. T. podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Jiřího Martausa proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 10. novembra 2020, sp. zn. 1To/68/2020, na neverejnom zasadnutí konanom 11. júla 2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného P. T. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš z 10. júna 2020 sp. zn. 3T/14/2020 bol obvinený P. T. uznaný za vinného zo spáchania:

v bode 1) prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, v bodoch 2) a 3) pokračovacieho prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, v bode 4) prečinu nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

1) dňa 16. júna 2019 o 12.25 hod. viedol osobné motorové vozidlo značky Škoda Octavia, O. XXX X., patriace spoločnosti T., s. r. o., IČO: XX XXX XXX, so sídlom T.. G.. Š. XXX, O., po štátnej ceste č. 1/18 v smere Liptovský Mikuláš - Partizánska Lupča, pričom v km: 535.700 pri prejazde pravotočivou zákrutou v dôsledku prekročenia povolenej rýchlosti 90 km/h, keď vozidlo viedol rýchlosťou vyššou ako 130 km/h, agresívnym spôsobom jazdy a pod vplyvom psychotropnej látky - metamfetamínu v koncentrácii najmenej 27 ng/ml, čo zodpovedá hladine asi 0,5 promile alkoholu v krvi, prešiel cez plnú stredovú čiaru vozovky do protismeru, kde sa čelne zrazil s motocyklom značky Suzuki VL800, ev. č. I. XXX J., jazdiacim v protismere a pri zrážke vodič motocykla H. W. a jeho manželka - spolujazdkyňa H. W. boli vymrštení z motocykla a ponad vozidlo obžalovaného dopadli mimo vozovku, v dôsledku čoho H. W., nar. XX. Y. XXXX, naposledy bytom Z. D. XXX/X, I. T., miestna časť L., utrpel

zranenia - úrazovo-krvácavý šok pri rozsiahlych kompresívnych poraneniach orgánov dutiny hrudnej s roztrhnutím srdca a srdcovnice a ďalšie devastačné poranenia tela, na ktoré na mieste dopravnej nehody zomrel, H. W., nar. XX. T. XXXX, naposledy bytom Z. D. XXX/X, I. T., miestna časť L., utrpela zranenia roztrhnutie mozgového kmeňa pri zlomenine spodiny lebečnej a rozsiahle kompresívne poranenia orgánov dutiny hrudnej, roztrhnutie srdcovnice, na ktoré na mieste dopravnej nehody zomrela a obžalovaný vyššie popísaným spôsobom jazdy porušil ustanovenia § 3 ods., 2 písm. c), § 4 ods. 2 písm. c), § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení účinnom do 31. marca 2020,

2) hoci mu bol rozhodnutím o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu, oddelenia bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií, Liptovský Mikuláš pod č. ORPZ-LM-OD12-P-246/2019 zo dňa 01. augusta 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. augusta 2019, uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 48 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o priestupku, napriek tomu dňa 13. novembra 2019 v čase od 12.05 hod. viedol ako vodič osobné motorové vozidlo značky Audi A6 s prepravným evidenčným číslom Českej republiky E. po štátnej ceste č. 1/72 smerom od Čertovice na obec Kráľova Lehota, okres Liptovský Mikuláš, pričom keď zbadal motorové vozidlo hliadky polície Okresného dopravného inšpektorátu Liptovský Mikuláš, pred obcou Kráľova Lehota sa otočil a nebezpečnou rýchlosťou jazdou pokračoval smerom na obec Malužiná, kde pred obcou odbočil doprava a vozidlo odstavil na pozemku pri horárni č. 400/2, a pretože už s vozidlom nemohol pokračovať, z vozidla ušiel do blízkeho lesa,

3) hoci mu bol rozhodnutím o priestupku Okresného dopravného inšpektorátu, oddelenia bezpečnosti cestnej premávky a dopravných evidencií, Liptovský Mikuláš pod č. ORPZ-LM-OD12-P-246/2019 zo dňa 01. augusta 2019, ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. augusta 2019, uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 48 mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia o priestupku, napriek tomu dňa 23. novembra 2019 asi o 06.30 hod. v lokalite Červený kút - katastrálne územie obce Hybe, okres Liptovský Mikuláš, na parcele č. W., GPS súradnice: B., Q., viedol po účelovej komunikácii osobné motorové vozidlo Audi A6 s prepravným evidenčným číslom Českej republiky E. smerom na hlavnú cestu č. 1/18,

4) dňa 13. novembra 2019 v presne nezistenom čase do 16.45 hod. v osobnom motorovom vozidle Audi A6 s prepravným evidenčným číslom Českej republiky E. mal uloženú pod krytom popolníka na stredovom paneli pred riadiacou pákou bankovku v nominálnej hodnote 5,- Eur, v ktorej sa nachádzala biela kryštalická látka identifikovaná ako pervitín s obsahom čistého metamfetamínu 0,022 g, ktorá predstavuje viac ako 10 mg, čo zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke drogy, pričom metamfetamín podľa § 3 ods. 2 a prílohy 1 zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je zaradený do II. skupiny psychotropných látok a táto látka mu bola o 16.45 hod. zaistená hliadkou polície pri obhliadke motorového vozidla, ktoré nechal zaparkované pred obcou Malužiná na pozemku pri horárni č. 400/2, okres Liptovský Mikuláš.

Podľa § 149 ods. 3 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona a § 41 ods. 1 Trestného zákona bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona ho súd na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom strázenia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona mu bol uložený trest zákazu činnosti viesť všetky druhy motorových vozidiel na 8 (osem) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému W. W., nar. XX. B. XXXX v I. T., trvale bytom Z. D. XXX/X, I. T., škodu vo výške 8.410,88 eura a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 60.000,- eur a poškodenej spoločnosti T., s. r. o., IČO: XX XXX

XXX, so sídlom T.. G.. Š.Á. XXX, O., škodu vo výške 7.300,- eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodeného W. W., nar. XX. B. XXXX v I. T., trvale bytom Z. D. XXX/X, I. T. so zvyškom nároku na náhradu odkázal škody na civilný proces.

Proti uvedenému rozsudku podal obvinený P. T. odvolanie, ktoré Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 10. novembra 2020, sp. zn. 1To/68/2020 podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietol.

Proti skôr uvedenému rozhodnutiu krajského súdu podal obvinený P. T. prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Jiřího Martausa dovolanie z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nakoľko skutok v bode 1) má podľa neho byť kvalifikovaný podľa § 149 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák. namiesto § 149 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. Pripomenul, že nepoprel spáchanie skutku v bode 1) obžaloby, ku skutku sa priznal a oľutoval ho. Namietal časť skutkovej vety, v ktorej bolo vyjadrené, že viedol motorové vozidlo pod vplyvom metamfetamínu, nakoľko táto skutočnosť nebola podľa neho dokázaná. Pripomenul znalca doc. Ľ. U., PhD., ktorý stupeň ovplyvnenia prirovnal k ovplyvneniu alkoholom pri 0,5 ‰. Na základe toho usudzuje, že k dopravnej nehode nedošlo v dôsledku ovplyvnenia psychotropnou látkou, ale v dôsledku prekročenia povolennej rýchlosti. Citoval vybrané časti uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“). Podľa neho išlo o porušenie povinnosti podľa § 138 písm. h) Trestného zákona a nie podľa § 149 ods. 3 Trestného zákona, nakoľko až v dôsledku prekročenia rýchlosti došlo k prejdeniu cez plnú stredovú čiaru do protismeru, pričom nekonal úmyselne. Uviedol, že v čase dopravnej nehody bola dobrá viditeľnosť, optimálne poveternostné podmienky, suchá vozovka a nachádzal sa mimo obce. Nakoľko vodič motocyklu v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 8/2009 Z. z. nejazdil pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu, ale pri stredovej čiare, prispel taktiež k dopravnej nehode. Ďalej uviedol, že metamfetamín požil až po dopravnej nehode, keďže nebol zadržaný ani inak obmedzený na osobnej slobode. Po dopravnej nehode sa bezprostredne podrobil dychovej skúške s negatívnym výsledkom, pričom nikto od neho nepožadoval podrobiť sa vyšetreniu na zistenie psychotropnej látky. Až po siedmych hodinách na základe výzvy orgánov činných v trestnom konaní sa dostavil na výsluch a po jeho skončení mu bola odobratá vzorka krvi, na základe ktorej znalec spätným výpočtom určil hodnotu metamfetamínu v čase dopravnej nehody. Znalec tak vychádzal z predpokladu, že návykovú látku užil pred dopravnou nehodou, avšak sám potvrdil, že odberom krvi nie je možné určiť, či požil návykovú látku pred alebo až po nehode.

Citoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 05. decembra 2017, sp. zn. III. ÚS 288/2017. Podľa neho výrok o škode a náhrade nemajetkovej ujmy vo výške 60.000,- eur nezodpovedá predošlej rozhodovacej činnosti okresného súdu. Ako príklad uviedol konanie pod sp. zn. 4C/46/2017, kde súd priznal náhradu nemajetkovej ujmy rodičom vo výške 10.000,- eur a sestre 5.000,- eur.

Preto navrhol, aby dovolací súd zrušil uznesenie krajského súdu vo výroku o vine v bode 1), vo výroku o treste a náhrade nemajetkovej ujmy.

V súlade s ustanovením § 376 Trestného poriadku prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Liptovský Mikuláš vo svojom vyjadrení po stručnom zopakovaní priebehu doterajšieho konania, obsahu odvolania a citovaní § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uviedol, že v konaní pred okresným súdom bolo preukázané, že obvinený skutok spáchal, pričom z jeho strany šlo o vedomú nedbanlivosť, lebo vedel, že hrubým porušením pravidiel cestnej premávky môže inému účastníkovi spôsobiť ujmu na zdraví alebo na živote. Keďže v čase spáchania skutku bol držiteľom vodičského oprávnenia len deväť mesiacov, bolo dôvodné od neho očakávať zachovanie primeranej miery opatrnosti a snahy o dodržanie všetkých povinností vodiča a pravidiel cestnej premávky. Spôsob jazdy obvineného označil za bezohľadný, agresívny a ohrozujúci iných účastníkov cestnej premávky. Na základe uvedeného považuje právnu kvalifikáciu za správnu.

Vo vzťahu k námietkam spojených s náhradou škody a nemajetkovej ujmy dal do pozornosti dokazovanie, ktoré riadne prebehlo a zameralo sa na skúmanie príčiny vzniku ujmy a jej závažnosť.

Okresný súd priznanú výšku náležite odôvodnil a považuje ju za primeranú aj v zmysle citovaného rozhodnutia ústavného súdu. Stotožnil sa s odôvodnením krajského súdu, že nemajetková ujma zodpovedala kvalite vzťahov medzi zomrelými a poškodeným.

V závere navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného podľa § 392 Tr. por. zamietol z dôvodu nepreukázania dôvodov dovolania.

Nakoľko sa k vyjadreniu prokurátora žiadna zo strán nevyjadrila, predložil prvostupňový súd spis súdu dovolaciemu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému uzneseniu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku, a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Trestného poriadku.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného P. T. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak, z ustanovenia § 385 ods. 1 Trestného poriadku *expresis verbis* vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávného ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu je vo vzťahu k výkladu dovolacieho dôvodu uvedeného v citovanom ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku potrebné uviesť nasledovné:

Nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávného ustanovenia (§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku) zodpovedá pochybeniu súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to takej intenzity, že zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a *contrario* § 371 ods. 5 Trestného poriadku). Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo, že išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý bol uvedený v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávného ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Trestného zákona), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Trestného zákona), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom

konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného zákona. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

Obvinený vo svojom dovolaní namietal nesprávnu kvalifikáciu skutku 1), ktorá podľa neho mala byť v zmysle § 149 ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. h) Trestného zákona a nie v zmysle § 149 ods. 3 Trestného zákona.

Najvyšší súd musí predovšetkým pripomenúť, že dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku predpokladá výlučne chyby právne, teda chyby, ktoré sa dotýkajú právneho posúdenia zisteného skutku v tom zmysle, že tento bol v rozpore s Trestným zákonom posúdený buď ako prísnejší alebo miernejší trestný čin alebo že vôbec nemal byť posúdený ako trestný čin pre existenciu niektorej Trestným zákonom predpokladanej okolnosti vylučujúcej trestnú zodpovednosť páchatel'a alebo protiprávnosť činu. Spomenutý dovolací dôvod je okrem toho daný aj nesprávnou aplikáciou iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktorá nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale sa môže týkať napríklad rozhodovania o treste či ochrannom opatrení. Predmetný dôvod dovolania ale vylučuje námietky skutkové [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, veta za bodkočiarkou], čo znamená, že nie je prípustné namietat', že skutok tak, ako bol zistený súdmi prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne, a tiež hodnotenie vykonaných dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne k náprave hmotnoprávnych chýb.

Z toho vyplýva, že (ani) na podklade tohto dovolacieho dôvodu nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku, ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, keďže to sú otázky upravené normami procesného práva, a nie hmotným právom. Z uvedeného je zrejmé, že predmetom dovolacieho dôvodu vzneseného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku môže byť len nesprávne právne posúdenie skutku uvedeného v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré už nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť.

S právnou kvalifikáciou v podobe hrubého porušenia predpisov v doprave sa správne vysporiadal okresný v odôvodnení rozsudku, keď uviedol: „Za naplnenie pojmu hrubé porušenie predpisov o bezpečnosti dopravy súdna prax považuje také porušenie, ktoré za danej situácie podľa všeobecných skúseností spravidla vyvoláva reálne nebezpečenstvo spôsobenia ťažkej ujmy na zdraví alebo smrti viacerých osôb, musí pritom ísť o podstatne závažnejšie porušenie predpisov, než je porušenie dôležitej povinnosti - spravidla pôjde o porušenie viacerých noriem príslušného predpisu, čo bolo splnené aj v tomto prípade, keďže boli porušené hneď štyri ustanovenia predpisu o bezpečnosti dopravy. Z ustáleného skutkového deja mal súd bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný porušil svojím konaním ustanovenie § 3 ods. 2 písm. a) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.3.2020, v zmysle ktorého bol obžalovaný ako vodič povinný správať sa disciplinovane a ohľaduplne tak, aby neohrozil bezpečnosť alebo plynulosť cestnej premávky, pritom je povinný prispôbiť svoje správanie najmä stavebnému, dopravnotechnickému stavu cesty, situácii v cestnej premávke, poveternostným podmienkam a svojim schopnostiam, čo však neurobil, pretože viedol motorové vozidlo technicky nesprávne, vysokorizikovým spôsobom, v dôsledku čoho došlo k strate smerovej a pohybovej stability motorového vozidla, ktorú nebol schopný zvládnuť. Porušil taktiež ustanovenie § 4 ods. 2 písm. c) citovaného zákona, ktoré mu zakazuje požiť počas vedenia vozidla alkohol alebo inú návykovú látku, pretože bolo preukázané jeho ovplyvnenie psychotropnou látkou metamfetamín v koncentrácii najmenej 27 ng/ml v krvi, čo zodpovedá približne 0,5 promile alkoholu v krvi (stavu podnapitosti) v čase vedenia motorového vozidla. Ustanovenie § 9 ods. 1 citovaného zákona, ukladá vodičom povinnosť na vozovke alebo v jazdnom pruhu jazdiť vpravo pri pravom okraji vozovky alebo jazdného pruhu, čo obžalovaný preukázateľne porušil tým, že so svojím

vozidlom prešiel do protismerného jazdného pruhu, v ktorom sa zrazil s protiúdcim motocyklom. Napokon ustanovenie § 16 ods. 1, ods. 2 citovaného zákona, podľa ktorého je vodič povinný rýchlosť jazdy prispôsobiť, najmä svojim schopnostiam, vlastnostiam vozidla a nákladu, poveternostným podmienkam, stavu a povahe vozovky a iným okolnostiam, ktoré možno predvídať a smie jazdiť len primeranou rýchlosťou, aby bol schopný zastaviť vozidlo na vzdialenosť, na ktorú má rozhľad a vodič motorového vozidla s najväčšou prípustnou celkovou hmotnosťou neprevyšujúcou 3 500 kg smie jazdiť rýchlosťou najviac 90 km/h, čo preukázateľne porušil tým, že pred dopravnou nehodou jazdil rýchlosťou vyššou ako 130 km/h. v úseku, kde dovolená rýchlosť je 90 km/h.“

Najvyšší súd po preskúmaní zistil, že v skutkovej vete 1) výrokovej časti dovolaním napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa je nepochybne a celkom jednoznačne vyjadrené, že obvinený inému z nedbanlivosti spôsobil smrť a čin spáchal na dvoch osobách preto, že hrubo porušil predpis o bezpečnosti dopravy, a to § 3 ods., 2 písm. c), § 4 ods. 2 písm. c), § 9 ods. 1 a § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke v znení účinnom do 31. marca 2020. Uvedené vymedzenie samotného konania, a to vrátane špecifikovania jeho následku a príčinnej súvislosti medzi nimi, patrí spolu s ustálením konkrétnej formy zavinenia do okruhu skutkových (a nie právnych) zistení a záverov, ktoré sú z prieskumnej povinnosti dovolacieho súdu vylúčené. Ich revízia v danom konaní preto neprichádza do úvahy.

Podľa § 149 ods. 1 Trestného zákona kto inému z nedbanlivosti spôsobí smrť, potrestá sa odňatím slobody až na tri roky.

Podľa § 149 ods. 3 Trestného zákona odňatím slobody na štyri roky až desať rokov sa páchatel potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na dvoch alebo viacerých osobách preto, že hrubo porušil predpisy o bezpečnosti práce alebo dopravy alebo hygienické predpisy.

Dovolací súd konštatuje, že napádaná právna kvalifikácia trestného činu uvedená v rozsudku okresného súdu plne zodpovedá skutkovej vete.

Obvinený ďalej namietal výšku nemajetkovej ujmy, ktorú považoval za neprimerane vysokú.

Najvyšší súd zistil, že okresný súd sa veľmi podrobne v odôvodnení svojho rozsudku (str. 35 - 38) vysporiadal s výškou nemajetkovej ujmy. Záverom odôvodnenie zhrnul nasledovne: „Účelom finančného zadošťučinenia nie je vyvážiť“ poškodenému stratu blízkej osoby, ale do istej miery kompenzovať emocionálne útrapy poškodeného vyvolané smrťou rodičov a už vôbec nie je ani len pokusom finančne ohodnotiť ľudský život. Vzhľadom na to, že poškodený konaním obžalovaného utrpel závažný zásah do jeho práva na rodinný život a takú výraznú citovú ujmu, na ktorej kompenzáciu sumu 30.000,- eur za každého zo zosnulých rodičov súd považoval za primeranú, preto priznal náhradu nemajetkovej ujmy spolu vo výške 60.000,- eur.“ S jeho názorom sa stotožnil aj krajský súd, ktorý zvýraznil nadštandardné rodinné vzťahy medzi poškodeným W. W. a zomrelými, o čom svedčili jeho vyjadrenia a listinné dôkazy

Po preskúmaní spisu, dovolací súd konštatuje, že výška náhrady nemajetkovej ujmy plne zodpovedá § 287 ods. 1 Trestného poriadku. Okrem toho nebol zistený žiaden relevantný dôvod, ktorý by opodstatňoval jej zníženie, ako to navrhoval obvinený.

Najvyšší súd po oboznámení sa s predloženým spisovým materiálom nezistil v dovolaní napadnutých rozhodnutiach konajúcich súdov také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Ostatné námietky obvineného smerovali k polemike s názormi súdov nižšieho stupňa a tým aj k správnosti zistenia skutkového stavu. Ten by však bolo možné napádať jedine podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku prostredníctvom dovolania ministra spravodlivosti, ktorý však koná iba na podnet. Navyše hodnotenie dôkazov spôsobom, ktorý by zodpovedal predstavám obvineného, nepatrí pod žiadny dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.